

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O GUd! hvad est du meer end skiøn,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O GUd! hvad est du meer end skiøn,", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 199*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson01-shoot-workid102653.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Nr. 71.

 Mel. Af Høyheden oprunden er.

 O GUD! hvad est du meer end skøn,
O du GUD Fader, og GUDs Søn,
Og Hellig Aand tillige,
Hvor deylig er din thrones pragt,
Hvor vældig er dit scepters magt,
Hvor evig er dit rige,
Hvor got
Dit slot,
Hvor retfærdig,
Hellig, værdig,
Fuld af naade
Findes din regierings maade!

 2. At du est herlig, høj og stor,
Den vide himmel, brede jord
Og dybe hav betegne,
Det alt er kun en draabe vand,
Ja neppe som et sole-gran
Udi din haand at regne,
Og du
Dog nu
Her i tiden
Mig, en liden
Askebolig,
Søger, elsker, favner trolig.

*

 - - -

* * 200

 3. Men er det ey en skændig ting,
Den største part saa blind omkring
I denne verden vanker?
Man seer din skabning daglig paa,
Dog seer man, som man ikke saae,
Og gaaer i andre tanker.
Ild, vand,
Luft, sand,
Soel og stierne,
Hver en kjerne,
Hver en draabe
HERrens herlighed udraabe.

 4. I ordet kand jeg see dig ind
Udi dit hierte-milde sind
Og store naades rige,
Jeg seer en bundløs kierlighed,
Jo meer jeg seer, jo mindre veed
Jeg, hvad jeg meer skal sige.
Ach min
GUD, din
Overmaade
Store naade
Er saa megen,
At du derved est min egen.

 5. Du est min egen, søde GUD,
Hvor vilde jeg det raabe ud,

Om jeg kun havde evne,
Dog er det sukker i min mund,
Og hiertens fryd i sielens grund,
Naar jeg dig kun kand nævne,
Hvad vil
Der til
Os da flyde
Lyst at nyde,

* 201

⌘ Naar vi skulde
Eengang see dig ret til fulde!

⌘ 6. Jeg seer dig, o! jeg seer dig ret,
Jeg smager dig, og bliver mæt,
I troen jeg dig eyer,
Dog alt det, som jeg om dig veed,
Imod den kundskabs herlighed
Saa got som intet veyer,
Som hist
Jeg vist
Skal fornemme,
Naar jeg hiemme
Og til stede
Hos min GUD kand staae med glæde.

⌘ 7. Da skal jeg ret for alvor see
Din Guddoms ære i de tre
Livsaligste personer.
Hvor vil jeg, ja hvor vil jeg see,
Naar dine øyne ad mig lee,
Og naar din haand mig kroner.
O! hvor
Du jord
Ad mig stinker,
Naar jeg blinker
Med mit øye
Op mod HERrens himles høye.

⌘ 8. Op! op! min siel fra denne jord
Til GUD, som hist i lyset boer,
Hvor alle engler vrimle,
Hvor alle helgens synge-fryd

*

⌘ - - -

* 202

⌘ Slaaer an som stærke tordens lyd
I alle himles himle,
Hvor hver
I sær
Kaster kronen
Hen for thronen,
Og tilhaahe
Hellig mod hverandre raabe.

⌘ 9. O! hvem der dog var engle-klæd,
Og kunde giøre selskab med
De blide Seraphiner,
Som frydens gyldne harper slaee,
Og op i alle toner gaee
Med himmel-synge-miner.
Nu plat

God nat
Hermed siges
Verdens riges
Myre-tue,
Jeg vil op, min GUd at skue.